

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 13.

Syvende Session.

10de Møde.

Tirsdagen den 11te December.

(Forsat.)

Monrad: Med Hensyn til Realiteten af den foreliggende Sag skjønner jeg ikke, at der er nogen væsentlig Meningsforskel imellem Ministeriet og de forskjellige Medlemmer, der her have yttret sig; der er kun Tale om, hvilken Fremgangsmaade i Behandlingen man anseer for den retteste. Regjeringen sætter nu i den Henseende — og det finder jeg ganske naturligt — Priis paa, at denne Sag gaaer til 2den Behandling, og at et Udvalg ned sættes, samt at dette indleder de nødvendige Forhandlinger. Det forekommer mig, at, dersom man vilde fravige denne Fremgangsmaade, som jo er den sædvanlige, saa vilde det faae Udseende af, at man greb Leiligheden til at tilkjendegive Uvillie imod Ministeriet, da det med Hensyn til selve Sagen aldeles ikke gjør nogen Forskel, enten man vælger den ene eller den anden Fremgangsmaade. Jeg er nu overbevist om, at det ikke er Hensigten at tilkjendegive Uvillie mod Ministeriet, og at her tværtimod næres den største Velvillie derfor, men det vilde dog, som sagt, altid faae Udseende deraf. Naar man nu ønsker, ved en Forhandling med Ministeriet at faae denne Sag bragt til en lykkelig Ende, saa skjønner jeg ikke, det er den bedste Maade at gribe Sagen an paa, at gjøre et Skridt, som let vilde kunne opfattes paa den nævnte Maade. Jeg finder derfor, at det aldeles ikke er i Sagens Interesse, at man enten stemmer imod Forslagets Overgang til 2den Behandling, eller, hvad der falder

sammen hermed, for den foreslaaede Dagsorden.

Grundtvig: Det forekommer mig dog virkelig, som om den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) havde aldeles Ret, naar han sagde, at vi ikke kunde stemme for at fremme denne Sag videre, uden derved ligesom at erklære, at vi fandt dette Lovforslag, om end tvivlsomt, saa dog godt værd at tage under nærmere Overveielse; men naar vi paa den anden Side skyde det tilside, hvilket jo er, hvad jeg ønsker maa skee paa den læmpeligste Maade, ved at gaae over til Dagsordenen med den Erklæring, at den Banfælgelighed, som egentlig har bevæget Ministeriet til dette Misgreb, ville vi virkelig tage under Overveielse, — jeg siger, naar vi gjøre det, saa mener jeg, at vi ikke udsætte os for den allermindste Banfælgelighed; thi vel sagde nylig den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), at det var en underlig Maade at begynde paa at komme til en Overeenskomst med Ministeriet, saaledes at støde det ved at forkaste dets Forslag eller nægte en nærmere Overveielse deraf, men deels maa jeg da sige, at det er meget værre, at Ministrene have begyndt at komme til en Overeenskomst med os ved at forelægge os et saadant Forslag og, for at have en lille Banfælgelighed, vil kaste Baret bort med Badet, og paa den anden Side kan jeg ikke see, at der kan bruges nogen anden Veie, naar Ministeriet vil have dette Spørgsmaal afgjort, end at det, uden at begynde med § 22, i alt Fald maa begynde med at faae Rigsraadet til at gjøre Fordring paa den hele Bevillingsret, som kan finde Sted i Henseende til Colonierne, og at Ministeriet